

къмъ посоката на останалиятъ назадъ. „Бре! убиха добриятъ момакъ,“ извика въиводата и начасътъ съ нѣколцина се спусна къмъ посоката, дѣто се изгърмѣ, за да му отрѣжатъ главата. Като се опитиха и се взираха, нхтѣтъ, по който вървяха бѣше на лакѣтъ. Когато тѣ отиваха отъ единиятъ край, конницата ги посрѣгна отъ другиятъ. Въ внезапната срѣща, въиводата извика: „удрете момчета.“ Конницата се побърка въ рѣдоветѣ си отъ този нечаянъ гласъ. Едни се обърнаха на бѣгъ, а други се нахвърлиха отъ конетѣ си и завзеха распологъ задъ тѣхъ. Момчетата и конницата застрѣляха. Въиводата съ голъ ножъ се хвърли къмъ тѣхъ; но отъ силното лѣтение на коршумитѣ, побърза да тури ножътъ въ ножницата си. Взе пушката си, и като и намѣсташе патронъ, единъ коршумъ прѣкъса голѣмиятъ прѣстъ на дѣсната му рѣка. Другитѣ съ него завзеха позиции задъ дърветата, и при гласътъ на въиводата „удрете,“ поотборѣтъ отъ тѣхъ застѣгнаха стрѣлнишкомъ противъ конницата. Въ това врѣме паднаха два коня и 5 войника, на които прозниятъ ревъ и охкания се смисаше съ хрипане и търкалянието на умирающитѣ коне. Борбата бѣше ужасна. Стрѣлбитѣ се продължаваха близо три часа, защото и пехотната войска успѣ да пристигне. Отъ откъснатия прѣстъ на въиводата кръвта чуртеше по снѣгътъ. Маринъ що стоеше задъ единъ букъ и смаяно глѣдаше ранената му рѣка. Той като го съглѣда, извика му като го испсува: „... не ма зяпай такъвъ, удрете, че тѣзи душмани живи ще ни изловятъ.“ Попита същиятъ: „въ кого е мехлемътъ да си върза рѣката.“ „Въ момчето (Симеонъ), дѣто го убиха; но има и въ Ловчалията (К. Кавръковъ),“ отговори Маринъ. Въиводата извика: Ловчалж, Ловчалж приближи насамъ“ Кондюприближаваше, като се мѣсташе отъ дърво задъ дърво за да